

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4424010180
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová Medvecká, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4424010180.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B. C., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. C. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 10.02.2025 sp. zn. 3T/19/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28.05.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného A. B. C. (ďalej len ml. obžalovaný) vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hodine, ako vodič hnacieho dráhového vozidla Železničnej spoločnosti D. E., F., so sídlom G. XXX, H., IČO: XXXXXXXX, sa podieľal na posune nákladných vozňov, odstavené na obsadenej koľaji číslo XXX v I. E. J. K., kedy nepostupoval v zmysle dopravných predpisov, pretože k odstaveným vozňom sa približoval hnacím dráhovým vozidlom neprimeranou rýchlosťou, pre ktorú nedokázal hnacie dráhové vozidlo včas ubrzdiť, a to ani napriek tomu, že bol prostredníctvom rádiodostupnosti včas vyzostavený o obsadenosti koľaje číslo XXX a o návesti „pomaly“ a o návesti „stoj“, v dôsledku čoho došlo k zrážke medzi hnacím dráhovým vozidlom a odstavenými nákladnými vozňami, pričom poškodený zamestnanec I. E. D. E., F., v pozícii posunovač, H. L., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C., M. XXX/XX, pred samotnou zrážkou, z obavy o svoju vlastnú bezpečnosť zoskočil z pohybujúceho sa hnacieho dráhového vozidla, a utrpel podľa znaleckého posudku pomliaždenie hrudnej steny vpravo ľažšieho stupňa, pomliaždenie pravého lakťa, zlomeninu posledného článku palca pravej nohy bez výraznejšej dislokácie, zranenie ktoré si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosti od 07.07.2023 do 31.08.2023.

Súd I. stupňa uložil obžalovanému podľa § 158 Tr. zák. postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. zistiť poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j/ Tr. zák. a nezistiť žiadnu z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodené spoločnosti M., K. N., F. H., E. N. H., I. E. D. E. F. H. a poškodeného H. L. s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na vykonané dôkazy, ktoré vyhodnotil tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne a zistil, že v konaní bolo preukázané, že dňa XX.XX.XXXX na železničnej stanici v J. K. bol vykonávaný posun nákladných vozňov a v čase okolo XX.XX hodiny došlo k nehode, kedy hnacie koľajové vozidlo narazilo do vagónov, ktoré boli odstavené na koľaji číslo

XXX. Pri danom posune prácu v pozícii rušňovodiča vykonával obžalovaný, čo bolo preukázané najmä výpoveďou samotného obžalovaného, ako i poškodeného H. L. a svedkov L. O. a B. D.. Súd I. stupňa konštatoval, že v konaní mal za preukázané, že obžalovaný v rozpore s dopravnými predpismi, a to internými predpismi I. E. L., ako i zákona č. 514/2009 Z. z. a vyhlášky č. 351/2010 Z. z., sa neprimeranou rýchlosťou približoval k odstaveným vagónom.

Z výpovede samotného obžalovaného, jednotlivých svedkov a znaleckého posudku organizácie Expert Group k.s. bolo preukázané, že obžalovaný ako rušňovodič mal prichádzať k odstaveným vagónom s hnacím koľajovým vozidlom rýchlosťou 5 km/h, a to vo vzdialenosti 20 metrov pred odstaveným vagónom, pričom mal za preukázané, že obžalovaný takouto rýchlosťou na danom úseku nešiel, a to i napriek skutočnosti, že vedel, že rušeň vedie na obsadenú koľaj, že je na nej prekážka a musí ísť rýchlosťou 5 km/h, avšak išiel vyššou rýchlosťou, a to okolo 30 km/h, čo vyplynulo z výpovede samotného obžalovaného a zo záverov znaleckého posudku. O obsadenosti koľaje vedel sám obžalovaný, pretože to počul vo vysielacke, pričom súd I. stupňa poukázal na zvukový záznam, z ktorého vyplýva pokyn „zájdi obsadená XXX“ a navyše sám obžalovaný vypovedal, že vedel, že ide na obsadenú koľaj, keďže tam predtým vozne odstaviť. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok N. P., ktorý ako signalista oznámil, že daná trať je obsadená, čo aj následne zopakoval aj svedok L. O. a poškodený H. L.. Porušenie povinnosti obžalovaného ísť primeranou rýchlosťou mal súd I. stupňa za preukázané aj výpoveďami svedkov L. O. a B. D., ktorí vypovedali, že rušňovodič sa má správať v každej situácii tak, ako by išiel na obsadenú koľaj, má ísť opatrne, pričom podľa svedka L. O. obžalovaný mohol vidieť odstavené vozne, pretože na mieste samom nie sú žiadne obmedzenia, ktoré by bránili rušňovodičovi vo výhľade a z výťažnej koľaji bol výhľad priamo na koľaj XXX. Súd I. stupňa poukázal na to, že obžalovaný z konania a porušenia povinnosti bol usvedčovaný aj znaleckým posudkom organizácie Expert Group k.s., pričom podľa znalca M. B. N. H., N., A., rušňovodič zo svojho stanoviska mohol vidieť na koľaji odstavené vagóny, pretože mal zo stanoviska náležitý rozhľad na posunovú cestu. Toto bolo potvrdené aj výpoveďou poškodeného H. L., ktorý bol na tom istom hnacom dráhovom vozidle (rušni) ako obžalovaný a videl z miesta, odkiaľ začínali posun stojace vozne.

Súd I. stupňa poukázal aj na skutočnosť, že zo znaleckého posudku bolo preukázané, že rušňovodič má prispôbiť rýchlosť jazdy hnacieho dráhového vozidla podľa rozhľadu, prípadne zastaviť a konštatoval, že aj tento záver znalca preukázal pochybenie obžalovaného a nesplnenie si povinností vyplývajúcich z predpisov.

Súd I. stupňa mal taktiež za preukázané, že poškodený H. L. v príčinnej súvislosti s nehodou utrpel úraz, a to poukazujúc na závery znaleckého posudku A. P. Q., znalca z odboru chirurgia a traumatológia, ktorý potvrdil, že poškodený bol práceneschopný od 07.07.2023 do 31.08.2023 a bol obmedzený v obvyklom spôsobe života bolesťou hrudníka a palca pravej nohy po dobu cca 6 týždňov. Skutočnosť, že išlo o úraz v príčinnej súvislosti s nehodou, mal súd I. stupňa preukázanú výpoveďou samotného poškodeného H. L., ktorý presne popísal spôsob, akým zoskočil z idúceho hnacieho dráhového vozidla, označil miesto na fotke, kde malo prísť k zoskoceniu a dopadu, ktoré miesto potvrdil aj svedok L. O.. Vznik zranení poškodeného H. L. podľa záverov znaleckého posudku A. P. Q. zodpovedalo tomu, ako to popísal vo svojich výpovediach poškodený.

V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd I. stupňa zaoberal aj obranou obžalovaného o tom, že nenesie žiadnu zodpovednosť za vzniknutú nehodu, pričom túto obranu mal za vyvrátenú výpoveďou svedkov L. O. a B. D., ako aj výpoveďou poškodeného H. L., ktorí zhodne vypovedali, že rušňovodič má viesť vozidlo tak, ako by išiel na obsadenú koľaj, teda tak, aby pred prekážkou bezpečne postál. Napokon obranu obžalovaného mal za vyvrátenú aj závermi znaleckého posudku organizácie Expert Group k.s., podľa ktorého, ak počuje rušňovodič nepočuje návesť opakovanú každých 5 sekúnd, má vozidlo zastaviť, pričom vozidlo má zastaviť, aj keď nemá náležitý rozhľad, čo však v danom prípade obžalovaný neurobil. Súd I. stupňa konštatoval, že taktiež neobstojí obrana obžalovaného, že zúčastnené osoby na posune, a to posunovač a vedúci posunu nepoužívali pokyny a volacie značky v zmysle rádiového poriadku a že nevedel, či sú tieto návesti adresované jemu, pretože bolo dostatočne preukázané najmä výpoveďou znalca M. B. N. H., N., A., ale aj výpoveďou poškodeného, že v prípade, ak si nie je rušňovodič istý, že návesť patrila jemu alebo návesti nerozumel, mal vozidlo zastaviť, čo však obžalovaný neurobil. Súd I. stupňa sa vyjadroval aj k obrane obžalovaného o tom, že išiel primeranou a povolenou rýchlosťou, pričom konštatoval, že takéto tvrdenie nebolo možné vzhľadom na presné merania na mieste samom akceptovať a na základe vykonaného dokazovania nebolo možné ustáliť, že obžalovaný mal primeranú rýchlosť, pretože bolo preukázané, že v čase nárazu mal rýchlosť 30 km/h, pričom podľa vyhlášky Ministerstva dopravy a predpisu Z1 mal mať 20 metrov pred prekážkou rýchlosť 5 km/h, čo dodržané nebolo.

Pri ukladaní druhu a výmery trestu súd I. stupňa prihliadal na existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom pri osobe obžalovaného zistil len existenciu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j/ Tr. zák., že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. Obžalovanému tak uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov, pričom takto uložený trest pokladal za postačujúci, a to nielen na ochranu spoločnosti, ale aj nápravu páchatel'a a následok.

Čo sa týkalo uplatnených nárokov na náhradu škody poškodených, týchto podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal na civilný proces, pretože išlo o konanie obžalovaného, ktoré nastalo pri plnení pracovných povinností a aj úraz, ktorý utrpel poškodený, bol v rámci výkonu zamestnania, keďže bol nahlásený ako pracovný úraz a túto škodu tak bolo potrebné posudzovať podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce a posúdenie jednotlivých nárokov by vyžadovalo ďalšie dokazovanie, ktoré by bolo nad rozsah potrebný pre trestné konanie.

Uvedený rozsudok, v zákonnej lehote, odvolaním napadol obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré zaslal prostredníctvom obhajkyne, uviedol, že jeho odvolanie smeruje do výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo z dôvodov skutkových chýb napádaného rozsudku, nesprávneho znenia skutkovej vety, rozporu zisteného skutkového stavu s výsledkami vykonaného dokazovania, neúplnosti a vadnosti skutkových zistením, pričom zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti a skutkové zistenia sú neodôvodnené a neúplné, pričom súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a nerešpektoval zásadu in dubio pro reo.

Konštatoval, že v priebehu celého konania sa nevyskytol žiadny usvedčujúci dôkaz, priamy či nepriamy. Nie je zrejmé z čoho vychádzal súd I. stupňa pri uznaní viny, ktoré skutočnosti z výpovedí svedkov považoval za nepochybné a pravdivé, najmä s poukazom na objektívny dôkaz - zvukový záznam rádiovej prevádzky, ktorý bol ako dôkaz vykonaný. Spôsob dokazovania a vyhodnotenie dôkazov považoval za porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na rešpektovanie prezumpcie nevinu a rovnako vez zohľadnenia základnej zásady v pochybnostiach v prospech.

Nespochybniteľné dôkazy vykonané v prípravnom konaní a pred súdom I. stupňa bez rozumných pochybností dokazujú, že svoje povinnosti vyplývajúce mu z povolania, zamestnania, funkcie si neplnil práve poškodený L., a to najmä povinnosti, ktoré mu vyplývajú z predpisu Z1 čl. 542. Na vykonanom dôkaze – zvukový záznam rádiovej prevádzky certifikovaným zariadením sa nenachádza žiadny pokyn pomaly, ktorý bol p. L. nielen povinný dať, ale povinný dať ho včas. Poškodený pred súdom, ale aj v prípravnom konaní uviedol, že pokyn pomaly dával opakovane. Rovnako je nespochybniteľné, že poškodený nedal po pokyne na „Zájdí na XXX“ po dobu 52 sekúnd žiadny pokyn. Pokyn mohol dať nielen rádiostanicou ale aj ručnou návesťou, nakoľko on mal na poškodeného priamy výhľad. Jediný pokyn, ktorý ťažko možno nazvať pokynom bol hrdelný výkrik „Stóóó!!!“ bezprostredne pred zrážkou. V prípravnom konaní poškodený popieral, že by daný výkrik dal on a až pred súdom I. stupňa uviedol, že výkrik je jeho. Pred nárazom obžalovaný použil ručnú brzdu, čo je najúčinnjší spôsob zabrzdenia rušňa. Svoj postup považoval obžalovaný po výkriku „stoj“ za okamžitý a správny.

Napriek tvrdeniu poškodeného, že rušeň šiel rýchlo, rušňovodič nepomaloval a on sám videl vagóny cca v 250 metrovej vzdialenosti, tak po dobu 52 sekúnd nedal obžalovanému ako rušňovodičovi návesť, teda ani návesť pomaly, ani návesť stoj. Po uvádzaní jednotlivých rýchlostí a vzdialeností od miesta zrážky obžalovaný uviedol, že poškodený mal dostatok času na to, aby dal návesť včas a zrážke zabránil. Podľa mapy koľajiska pred nárazom prekonal trasu 4 oblúkov a výhybiek v dĺžke 158 metrov so sklonom najmenej 15 stupňov. V prípade odklonenia stroja v oblúku či výhybke o 15 stupňov dochádza k úplnému prekrytiu čelného okna rušňa pre priamy smer viditeľnosti na trať. Aj v takomto prípade je však zachovaný a neobmedzený očný kontakt s posunovačom, pričom posunovač má neobmedzený výhľad, čo potvrdil vo vlastnej výpovedi samotný poškodený. Na trať mal teda poškodený priamy výhľad, vagóny na obsadenej trati videl najmenej 250m pred nárazom a pri dodržaní všetkých povinností mohol poškodený nehode zabrániť. Keďže poškodený si svoje povinnosti riadne a včas nesplnil, došlo k neskorému brzdeniu a nárazu.

Obžalovaný sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol odvolací súd sám tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

V doplnení odvolania, ktoré zaslal obžalovaný prostredníctvom obhajcu, konštatoval, že v priebehu celého trestného konania sa nevyskytol žiadny priamy a ani nepriamy usvedčujúci dôkaz, preukazujúci, že sa dopustil skutku tak, ako je uvedené v odsudzujúcom rozsudku.

Z vykonaného dokazovania vyplynuli viaceré vzájomné rozpory v zásadnej otázke, ako sa mal skutok kladený mu za vinu stať, pričom skutková veta je v rozpore s výsledkami dokazovania. Súd I. stupňa svoje rozhodnutie oprel o výpovede svedkov L., D., P., O., o znalecké posudky a o výsluch samotného obžalovaného. Vykonané dôkazy však nevyhodnotil správne a v rozpore s ich obsahom a významom, pretože nebral do úvahy skutočnosti, ktoré boli objasnené výsluchom znalca M. B. N. H., N.. MBA na hlavnom pojednávaní a ani rozpor medzi zvukovým záznamom rádiovkej prevádzky a výpoveďami svedkov a znalcami.

Obžalovaný poukázal na to, že rušeň počas posunu neprekročil rýchlosť 30km/hod., pričom počas trojmesačnej praxe obžalovaný vždy dostával návěsti od posunovačov, pokiaľ títo stáli v čele posunovacieho dielu. Poškodený L. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní na otázku, kto mal lepší výhľad, uviedol svoj názor, s ktorým sa stotožnil súd I. stupňa rovnako aj s názorom svedka O., podľa ktorého výhľadu rušňovodiča nič nebránilo, pričom poznamenal, že rušňovodič sa mal vykloniť z okna rušňa. Obžalovaný poukázal na to, že išlo o subjektívne názory svedkov ako osôb, ktorí rušeň neriadili. V čase nehody obžalovaný viedol rušeň bez panoramatického okna na kabíne, vybavený len malými oknami po stranách kabíny. Pohľad z miesta rušňovodiča predstavuje ostrý uhol cca 60 stupňov a ak sa rušeň z priamej jazdy, z priamovedúcich koľají odkloní o viac ako 3,5 stupňa, kapotáž úplne prekrýva sklo okna, nachádzajúceho sa pred rušňovodičom v priamom smere. Rušňovodič, teda obžalovaný tak mohol sledovať len to, čo sa nachádzalo po ľavej strane oblúka v oblasti neprekrytého výhľadu. Túto skutočnosť podporuje aj záver znalca, ktorý konštatoval, že výhľad rušňovodiča bol obmedzený miernym priamotočivým oblúkom. Tvrdenie znalca, že po dôkladnom preštudovaní a analýze bolo možné konštatovať, že rušňovodič mal podľa predložených a zistených podkladov zo stanoviska náležitý rozhľad na posunovú cestu, nie je pravdivé. Taktiež v rozpore je aj tvrdenie znalca, že v prípade, že rušňovodič nemal náležitý rozhľad na posunovú cestu, mal prispôbiť rýchlosť jazdy rušňa podľa rozhľadu prípadne zastaviť. Z hľadiska polohy poškodeného a vzhľadom na to, že počas celého posunu trvajúcú rádiovú komunikáciu poškodený neukončil, nič nenasvedčovalo nie len neobvyklej situácií, ale aj jeho pocitu obmedzenia, či nebodaj zámeru zoskočiť z rušňa.

Obžalovaný poukázal na čas znaleckého posudku, ktorý vyhodnotil ako nepreskúmateľný, a to v časti, že z analýzy zvukového záznamu znalec dospel k názoru, že z poskytnutých podkladov nevyplýva, že posunovač nedával návěsti „pomaly!“ a „stoj!“ včas, a to bez reálne vykonanej analýzy. Súd I. stupňa tak nemohol uvedené tvrdenie použiť ako dôkaz v neprospech obžalovaného. Na hlavnom pojednávaní pri výsluchu znalca vyšlo najavo, že znalecký posudok nie len že neobsahuje žiadnu analýzu rádiovkej prevádzky, ale že žiadna analýza nebola reálne vykonaná pre absenciu samotného zvukového záznamu rádiovkej prevádzky. Znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že z komunikácie bol urobený časový sled udalostí, ktorý bol porovnávaný z výpoveďami svedkov, ktoré sa nachádzali v časovom slede a neboli zistené nedostatky. Znalec konštatoval, že návěsti boli dávané vtedy, keď mali a rušňovodič nespomaľoval, ani keď mu boli dávané opakovania. Samotný znalec fakticky priznal, že žiadna analýza zvukového záznamu robená nebola, keďže týmto záznamom nedisponoval. Znalec sa mal vyjadriť, že záväzné slovné znenia neboli použité, pričom nepoužívania volacích značiek je hrubé porušovanie rádiovkej prevádzky. Až na hlavnom pojednávaní došlo k vypočítaniu záznamu rádiovkej prevádzky, kde sa znalec na hlavnom pojednávaní vyjadril, že rušeň sa najmenej 52 sekúnd pohyboval bez návěsti a návěsti „pomaly“ a „stoj“ boli dané tesne pred zrážkou, pričom podľa vykonaného dokazovania návěšť pomaly nedal poškodený a nesúvisela s posunom na koľaj XXX ale XXX. Výkrik stoj, tesne pred zrážkou tak nebolo možné nazvať v čas danou návěšťou. Obžalovaný poukázal na kľúčovú odpoveď znalca, či sa vedel vyjadriť k tomu, či v čase, keď príde k úplnému prekrytiu výhľadu rušňovodiča, je za týmto účelom na čele rušňa posunovač, znalec uviedol, že posunovač sa na čele nachádza práve z dôvodu rozmanitosti siete a v danom prípade, pri vojdení do oblúka došlo v určitom momente k čiastočnému prekrytiu zorného poľa. V prípade, ak posunovač dáva riadnym a v časnym daním návěsti pomaly a stoj a rušňovodič riadi rušeň v zmysle dávaných návěsti, tak posunovač môže nehode zabrániť. Vyhodnotenie týchto odpovedí znalca v napadnutom rozsudku absentuje, hoci jednoznačne svedčia v prospech obžalovaného.

Poškodený pred súdom I. stupňa uviedol, že podľa jeho názoru mal rušňovodič rovnaký výhľad ako on, čo je včas technicky vylúčené. Poškodený na hlavnom pojednávaní, ako i v prípravnom konaní tvrdil, že návěšť pomaly dal tri krát a návěšť stoj dva krát, pričom svoju výpoveď nikdy nezmenil. V tomto smere obžalovaný poukázal na výpovede poškodeného v prípravnom konaní, ako aj pred súdom I. stupňa a v tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď svedka L. O., vedúceho posunu, ktorý vo svojej výpovedi potvrdil, že na nahrávke je počuť návěšť pomaly pre koľaj XXX a nie XXX a následne krik poškodeného pre koľaj 503. Uvedené tvrdenie je v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Súd I. stupňa nevyhodnotil žiadny dôkaz svedčiaci v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo. Opakovane poukázal na zvukový záznam rádiovej prevádzky, na vyjadrenie znalca, že riadnym a včasným daním návesti mohol poškodený nehode zabrániť, pričom poukázal na skutočnosť, že poškodený sám potvrdil, že má 35 ročnú prax. Súd I. stupňa v prospech obžalovaného nevyhodnotil ani potvrdenú skutočnosť, že práve poškodený mal ničím neobmedzený výhľad a súčasne povinnosť dávať návesti obžalovanému. Toto poškodený vôbec neurobil a neurobil ani nič, čím by nehode zabránil. Skutková veta uvedená v napadnutom rozsudku nemá podklad na vykonanom dokazovaní, pričom obžalovaný vyjadril svoju domnienku, že je priamo v rozpore s tým, čo bolo preukázané.

Obžalovaný opakovane poukázal na závery znalca uvádzané v znaleckom posudku, ako aj na jeho výpoveď pred súdom I. stupňa, pričom pri vypracovávaní znaleckého posudku nevychádzal z analýzy záznamu rádiokomunikácie, ale z podkladov doručených v rámci vyšetrovania. Zo zvukovým záznamom sa znalec oboznámil až na hlavnom pojednávaní pred súdom I. stupňa, pričom sa vyjadril, že neboli použité závažné slovné znenia a volacie značky a práve uvedená analýza v časovom slede od uvedenia súpravy do pohybu, až do momentu nárazu, čo je v danom prípade 52 sekúnd, počas ktorých neboli dané žiadny pokyny, ani návesti. Obžalovaný upriamil pozornosť na tvrdenie znalca, že poškodený mohol včasným daním návesti nehode zabrániť. Obžalovaný zároveň upriamil pozornosť na to, že znalec fakticky na mieste prítomný nebol.

Obžalovaný konštatoval, že neporušil žiadne povinnosti, ktorými by bol pri výkone svojej práce viazaný alebo mu boli uložené, práve naopak, poškodený nedávaním návesti nie len v čas, ale ani vôbec, porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z jeho zamestnania. Z uvedeného dôvodu, zotrval na svojom návrhu zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. a vec vrátiť súdu I. stupňa na nové konania a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd rozhodol sám tak, že ho oslobodí spod obžaloby.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí poukázal na písomné dôvody podaného odvolania a opätovne sa vyjadroval k záverom znaleckého posudku. Aj napriek vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní znalec zotrval na záveroch písomne vypracovaného posudku, kde najmenej 8 krát bola uvedená veta, že k záverom dospeli na základe dôkladnej analýzy. Obhajca obžalovaného vyslovil názor, že v znaleckom posudku sa nenachádza ani jedna analýza, na ktorú by bolo možné poukázať. Závery znaleckého posudku nevychádzajú ani zo zvukového záznamu, keďže ako sám znalec uviedol, tieto nemali k dispozícii. Ako ďalšiu pochybnosť obhajca obžalovaného uviedol, že bola potrebná prítomnosť znalca na samotnom mieste činu, pretože nepoznal oblúky, ale vychádzal len zo záznamov, ktoré mu boli predložené. Skutočnosť, že obžalovaný nemal šancu vidieť za oblúk, súd I. stupňa vôbec nevyhodnotil, pričom poukázal na to, že rušňovodič mal čiastočne zakrytý výhľad a práve na to tam bol posunovač, ktorý mu mal dávať návesti. Podľa jeho názoru poškodený opustil svoje miesto na rušni, kde stál zoskočením, pričom mal možnosť vrátiť sa do kabíny rušňa v prípade, ak by sa cítil ohrozený. Obhajca obžalovaného poukázal na odpoveď znalca na hlavnom pojednávaní, kde jednoznačne neuviedol, kedy a aké návesti dával posunovač, avšak po prehratí videozáznamu uviedol, že to bolo 52 sekúnd, čo posunovač žiadne návesti nedával. Poukázal aj na skutočnosť, že rýchlosť jazdy rušňa bola v poriadku, pretože k rýchlosti 5 km/hod. dôjde až po tom, keď rušňovodič dostane pokyn pomaly. Opätovne poukázal na oblúky dlhé 150 m so sklonom 15 m, vzhľadom čoho nemal obžalovaný výhľad a z uvedeného dôvodu tam bol posunovač.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu pred odvolacím súdom uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne aby vec zrušil a vrátil súdu I. stupňa.

Obžalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že sa ničoho nedopustil a necíti sa byť vinný. Keby posunovač vykonal svoju zákonnú povinnosť, k ničomu by nedošlo. V konečnom návrhu navrhol zrušenie obvinenia.

Zástupca krajského prokurátora uviedol, že súd I. stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a aj trest ukladal v zmysle zákona. Vyslovil názor, že obžalovanému mal byť ukladaný aj trest zákazu činnosti, ale vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, takýto druh trestu obžalovanému už nebolo možné uložiť. V konečnom návrhu zástupca krajského prokurátora navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou – obžalovaným preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Súd I. stupňa poukázal na všetky vo veci vykonané dôkazy, tieto hodnotil tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne, pričom vykonané dôkazy tvoria reťaz logických dôkazov, na základe ktorých dospel k správny skutkovým a právnym záverom.

Na obžalovaného bola na súde I. stupňa podaná obžaloba za konanie uvedené v skutku napadnutého rozsudku s právnou kvalifikáciou tohto konania, ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., pretože obžalovaný inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania.

Aj napriek vyhláseniu obžalovaného, že je nevinný, súd I. stupňa správne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď ustálil vinu, ako je uvedená v skutku napadnutého rozsudku. Skutočnosti tam uvádzané mal preukázané čiastočne aj výpoveďou samotného obžalovaného, ale predovšetkým výpoveďou poškodeného H. L., a svedkov L. O. a B. D.. Svedok L. O. pre spoločnosť K. D. pracoval ako vlakvedúci nákladnej dopravy, alebo vedúci posunu v stanici, ktorého náplňou je riadiť posun, oboznámiť kolegov čo, a akým spôsobom sa ide robiť a vydáva pokyny, ktoré jeho kolegovia následne plnia. V danom čase bol na službe obžalovaný ako rušňovodič a posunovač bol poškodený H. L., ktorý sa nachádzal na prvom tlačnom vagóne, kde dával príslušné návesti. Svedok uviedol, že vykonávali posun z koľaj XXX na koľaj XXX, ktorá bola obsadená, čo zopakoval aj poškodený vo vzdialenosti 300 m. Svedok videl, že mašina sa pohla, následne počul návesť pomaly a stoj, pričom sa nejednalo o bežnú návesť, ale o výkrik a videl, ako poškodený zoskakoval z mašiny dole, pričom zoskočil na správnom mieste, kde mu nehrozilo až také veľké nebezpečenstvo. Svedok B. D. sa taktiež vyjadroval k priebehu vykonávaných posunov aj na iných koľajach, pričom potvrdil, že vo vysielacke počul návesť pomaly a stoj, avšak sa nevedel vyjadriť, v akej vzdialenosti to bolo. Samotnú zrážku nevidel, pretože mu výhľad zakrývali stojace vagóny, avšak počul iba silný náraz a oblak prachu a keď prišiel na miesto, videl poškodeného na zemi. Svedok záverom svojej výpovedi uviedol, že podľa smerníc je daný príkaz postupovať tak, že pokiaľ sa ide na obsadenú koľaj, musí sa ísť pomaly, pričom obžalovaný vedel, že ide na obsadenú koľaj, mal teda postupovať tak, že ide na obsadenú koľaj a prispôbiť k tomu jazdu.

Svedok N. P., signalista, uviedol, že svoju pozíciu vykonáva vnútri v budove, kde obsluhuje pult a nastavuje výhybky pre spoločnosť D.. Spomínal si, že trať XXX bola obsadená, čo zopakoval aj vedúci posunu, pričom svedok do vysielacky oznámil, že majú postavenú trať na XXX, počul návesť 2 alebo 3 krát pomaly, potom návesť stoj, ktorá bola daná krikom. Samotný náraz nevidel a až keď počul náraz, postavil sa od panelu a cez okno videl prach. Potvrdil, že návesť stoj hovoril posunovač, ktorý bol na mašine.

Súd I. stupňa správne poukázal aj na závery znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou R. P., C. E., pričom k záverom znaleckého posudku bol na hlavnom pojednávaní vypočutý aj znalec M. B. N. H., N. A., ktorý uviedol, že od uvedenia sústavy do pohybu, až do momentu nárazu uplynulo 52 sekúnd, počas ktorých neboli dané žiadny pokyny ani návesti, pričom v zmysle všeobecných ustanovení, zhruba každých 5 sekúnd mal mať kontakt rušňovodič s osobou, ktorý dáva príkazy tomu, ako sa má so súpravou postupovať v prípade, že takého pokyny nemá, má sústavu zastaviť.

Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že rušňovodič mal prispôbiť rýchlosť posunujúceho rušňa podmienkami jazdy podľa rozsahu tak, aby bola zaistená bezpečnosť posunu a 20 m pred stojacimi vozňami znížiť rýchlosť na 5 km/hod. Rušňovodič mal podľa predložených podkladov zo svojho stanovišťa náležitý rozhľad na posunovú cestu. V prípade, ak toto nemá, má prispôbiť rýchlosť jazdy rozhľadu, prípadne zastaviť. Zo znaleckého posudku vyplýva aj skutočnosť, že posunovačovi zaznela v rádiostanici návesť, že posunová cesta na koľaj XXX je postavená, pričom túto návesť zopakoval v rádiostanici. Pri vykonávaní posunu sa rušeň približoval k odstaveným vozňom a nespomaloval. V záveroch znaleckého posudku, ako aj z výpovedí znalca na hlavnom pojednávaní pred súdom I. stupňa vyplýva záver, že z poskytnutých podkladov nevyplýva, že by posunovač nedával návesti pomaly a stoj včas.

Pred súdom I. stupňa bol prehratý v zmysle § 270 ods. 2 Tr. por. aj zvukový záznam z daného dňa, ktorý zachytáva komunikáciu zamestnancov železničnej spoločnosti a z ktorej vyplýva, že v čase 9:11:01 hod. bola daná návesť „XXX postavené“ „rozumel som, zájdi obsadená XXX“ a v čase 9:11:50 hod. bola v komunikácii zaznamenaná návesť „pomaly a stoj“. Súd I. stupňa poukázal aj na správu zo zaistovaní príčin vzniku menšej nehody kategórie B6.

Súd I. stupňa tak správne konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný konal v rozpore s internými predpismi ŽSR, ako i v rozpore so zákonom č. 519/2019 Z. z. a vyhláškou č. 351/2010 Z. z., keď sa neprimeranou rýchlosťou približoval k odstaveným vagónom. V tomto smere odvolací súd poukazuje na závery vykonaného dokazovania, kde bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný išiel vyššou rýchlosťou a to rýchlosťou okolo 30/km/hod. Taktiež bolo preukázané, že obžalovaný zo svojho stanovišťa mohol vidieť na koľaj odstavené vagóny, pretože mal náležitý rozhľad na posunovú cestu a v prípade, ak by tak nebolo (čo obžalovaný uvádzal, že pred nárazom boli 4 oblúky so sklonom 15 stupňov), mal prispôbiť rýchlosť rušňa v prípade rušeň zastaviť, ako to vyplýva z predpisov, ktoré mal dodržať.

Súd I. stupňa tak správne dospel k záveru, že v príčinnej súvislosti s nehodou utrpel poškodený H. L. úraz, v dôsledku ktorého bol od 07.07.2023 do 31.08.2023 práceneschopný a bol obmedzený v obvyklom spôsobe života po dobu 6 týždňov. Tieto závery vyplývajú predovšetkým zo záveru znaleckého posudku A. P. Q., znalca z odboru chirurgia a traumatológia, zo záverov ktorého vyplýva, že k zraneniam poškodeného mohlo prísť tak, ako to popísal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd I. stupňa vysporiadal s procesnou obranou obžalovaného, že od posunovača nedostával žiadnu návesť, a teda nenesie žiadnu zodpovednosť za vzniknutú nehodu, pričom správne konštatoval, že ak rušňovodič by aj nepočul návesť opakovanú každých 5 sekúnd, mal rušeň zastaviť, pričom rovnako tak mal urobiť aj v prípade, keď by nemal náležitý rozhľad. Ani obranu obžalovaného, že išiel primeranou a povolenou rýchlosťou, nebolo možné podľa názoru súdu I. stupňa akceptovať, pretože bolo preukázané, že v čase nárazu mal ísť rýchlosťou 30 km/hod. hoci podľa vyhlášky ministerstva dopravy a predpisu Z1 mal ísť 20 m pred prekážkou rýchlosťou 5 km/hod., čo dodržané nebolo. Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na ustanovenie Vyhlášky ministerstva dopravy a ŽSR Z1, na základe ktorých dospel k záveru, že obžalovaný porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, v dôsledku čoho poškodenému z nedbanlivosti ublížil na zdraví.

Pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere súd I. stupňa vychádzal z kritérií uvedených v § 34 a nasl. Tr. zák. Pri § 158 Tr. zák. je základná trestná sadzba v rozmedzí 0 až 1 rok. Pri osobe obžalovaného súd I. stupňa zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti a to uvedenej § 36 písm. j/ Tr. zák. teda vedenie riadneho života a nezistil žiadnu z priťažujúcich okolností uvedených § 37 Tr. zák. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti a následok konania obžalovaného aj odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému bolo potrebné uložiť trest odňatia slobody v polovici trestnej sadzby, a to vo výmere 6 mesiacov, pričom sa stotožnil s názorom, že na obžalovaného je postačujúce je pôsobiť trestnom výchovným, že podmiennečným, pričom skúšobnú dobu v trvaní 1 roka považoval za primeranú.

Za správny a zákonný považoval odvolací súd aj výrok o náhrade škody, keď poškodené spoločnosti a poškodeného H. L. s ich uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný utrpel úraz v rámci výkonu zamestnania, za čo zodpovedá v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce zamestnávateľ.

S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti, odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.